

عنوان مقاله:

تعیین الگوی بهینه کشت در جهت پایداری منابع آب با در نظر گرفتن حداقل و حداکثر منابع موجود در منطقه (رهیافتی از مدل برنامه ریزی خطی فازی)

محل انتشار:

سومین همایش ملی مدیریت جامع منابع آب (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

ابوذر پرهیزکاری - دانشجوی کارشناسی ارشد اقتصاد کشاورزی دانشگاه زابل،

محمود صبحی - دانشیار گروه اقتصاد کشاورزی دانشگاه زابل،

آرمین عسکری - دانشجوی کارشناسی ارشد اقتصاد کشاورزی دانشگاه زابل،

حسین بدیع برزین - دانشجوی کارشناسی ارشد اقتصاد کشاورزی دانشگاه زابل،

خلاصه مقاله:

کمبود منابع آب قابل دسترس و پراکنش نامناسب این منابع در کشور، لزوم استفاده بهینه از منابع آب را نمایان می سازد. برای در امان ماندن از خطرات خشکسالی و بحران آب در آینده نیاز است که راهکارها و قوانین مناسبی برای بهره برداری از منابع آب محدود اتخاذ گردد. بکارگیری روش های مناسب در این زمینه، علاوه بر ایجاد تعادل بین منابع موجود (رودخانه ها، دریاچه ها، سدها و ...)، سبب بهینه سازی مصرف آب در بخش های کشاورزی و صنعت می شود که این امر توسعه پایداری منابع آب را در پی خواهد داشت. در این راستا استفاده از مدل های برنامه ریزی برای تعیین الگوهای زراعی مناسب همسو با مدیریت منابع آب، از جایگاه ویژه ای برخوردار می باشد. در پژوهش حاضر برای نیل به اهداف فوق در دشت قزوین از داده های آماری سال 1389-90 و مدل برنامه ریزی خطی فازی استفاده شد. در ابتدای امر با در نظر گرفتن حداقل و حداکثر منابع موجود در منطقه، برای تخصیص منابع آب در سیستم زراعی از مدل برنامه ریزی خطی استفاده شد. سپس با استفاده از مدلبه برنامه ریزی فازی الگوی کشت بهینه ای برای دستیابی به حداکثر سود و حداقل استفاده از منابع آب در منطقه مورد مطالعه ارائه گردید. حل مدل های ارائه شده در محیط نرم افزاری Excel صورت گرفت. نتایج حاصل حاکی از آن است که با افزایش سطح زیر کشت محصولات آبی که نیاز آبی کمتری دارند سود قابل استحصال در واحد سطح افزایش یافته و از هدر رفت آب های اضافی ممانعت شده است.

کلمات کلیدی:

الگوی کشت، برنامه ریزی فازی، پایداری منابع آب، دشت قزوین، مدیریت بهره برداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/335620>

